

ELENA BRIGHTLIGHT

ŽIJ SVŮJ SEN

Elena BrightLight

ŽIJ SVŮJ SEN

1. Sen

Knihovna u nás doma nebyla velká. Čítala desítku knih a tři disneyovky, kterými jsem listovala pořád dokola. Až jsem se jednou rozhodla. A napsala vlastní disneyovku. Bylo to pokračování příběhu o malé mořské víle Ariel. Jmenovala se „Arieliny první Vánoce“. Byla to kniha zhotovená z listů, vytrhaných z notýsku, s obkreslenými obrázky, napsaná velkým hůlkovým písmem a vložená do dvoulistu papíru, tvořící obálku knihy.

„Víš, ale Ariel se nemohla bouchnout hlavou o led, protože moře nezamrzá. A na pláži nerostou jehličnaté stromy, takže je lidi nemohli kácet,“ řekl mi taťka, dřevorubec.

Ano, nevěděla jsem to. Jak bych mohla. Chodila jsem teprve do druhé třídy základní školy. Zeměpis jsme ještě nebrali. A psát jsem taky pořádně ještě neuměla. Vlastně jsem psala ještě dříve, než jsem psát uměla. Někteří kritici mi v době psaní této první kapitoly říkají to samé: „Píšete knihu, a ještě ani pořádně psát neumíte“.

„A proč to skončilo špatně?“ zeptal se mě taťka, a vrátil mi moji knihu „Brilantové srdce“.

„Skončilo to právě dobře! Ne jak v Titanicu. Prostě umřeli oba a byli spolu navěky!“ objasňovala jsem myšlenku své knihy, až jsem nakonec usoudila, že mi v mém věku 14 let už nemůže být objektivním čtenářem můj taťka. Jak by mohl chápat zamilovaný příběh teenagera. A tak se mojí další čtenářkou stala moje kamarádka. Jí se můj příběh líbil. A světe div se, za pár týdnů za mnou přišla se

svojí vlastní knihou! Její knihy měly literárnější úroveň a byly vtipné! Byla jsem šťastná, že i ona žije svůj sen! *Dodnes nevím, zda ji byl motivací příběh o lásce a můj idealistický pohled na svět, nebo tak špatná úroveň mého literárního díla, že si uvědomila velikost svého vlastního talentu!*

V 15 letech přišla otázka, jakou školu si vybrat. Psaní knih byla pro mě jasná volba. Jen taková škola v okolí neexistovala. Tak jsem zvolila tu, která se tomu nejvíce blížila a měla v rozvrhu nejvíce hodin literatury.

Snila jsem o tom, jak budu chodit do školy, kde budeme číst knihy, psát, a dokonce je i vyrábět!

„Nebyla jsi přijata,“ oznámil mi taťka a podal mi vyjádření o výsledku přijímacích zkoušek.

„Ale v dopise píší, že se dá odvolat! Jde vidět výsledky testů!“ nechtěla jsem se svého snu vzdát a chtěla jsem vidět ty výsledky.

„V češtině jsi měla za 5. Měla jsi tam chyby,“ vrátil se po několika dnech taťka z práce později a oznámil mi výsledek jeho návštěvy ve škole.

„Ale v dopise píšou,“ pokračoval, „že se můžeš přihlásit na učební obor knihař, že tam mají ještě volná místa, ale je potřeba se rozhodnout co nejdříve.“

Byla jsem před rozhodnutím. Buď druhé kolo přijímacích zkoušek na škole, kam jsem se přihlásila kvůli kamarádce a byla by ze mě pošťačka, anebo se rozhodnout teď a jít na učební obor knihař, na školu, na které jsem chtěla studovat maturitní obor.

„Psaním se žít nedá! Musíš umět dělat rukama! Jedině tak přežiješ!“ seznámil mě tehdy s realitou taťka.

Ale do kdy je to realita jiného člověka? A kdy se to stává realitou vaší? Realitou vaší se to stává v okamžiku, kdy to přijmete do své mysli. Vědomě jsem to přijala. Podvědomě jsem si ale říkala: To tak! Dobrá, budu se učit vyrábět knihy! Ale abych si je pak mohla tisknout a vydávat sama!

Nastoupila jsem na učiliště. Hodiny literatury byly o tom umět celý životopis autora, přesná data narození a úmrtí, kolik měl daný autor manželek a názvy všech knih, které napsal.

A praxe byla poslední ročníky o tom házet tříkilové encyklopedie v němčině do baličky a dávat je zabalené na paletu. 8 hodin denně. 5 dní v týdnu. Ve firmě, se kterou měla škola domluvenou spolupráci.

Život ve větším městě mi přinesl spoustu přátel a „párty life“ život. Přestala jsem psát. A pila. Můj život byl jako neřízená střela.

Až do jednoho okamžiku. Pily jsme s kamarádkou z jedné láhve, a tak jsem chytla mononukleózu. Lékař mi oznámil, že tak tři měsíce nikam nesmím, je to onemocnění lymfatického systému, takže následek je horší imunita a mám v podstatě v háji játra, takže bych neměla pít, minimálně půl roku. A hrozil mi převoz do nemocnice. Měla jsem pocit, jako by můj život skončil. Nedokázala jsem si představit život bez alkoholu! Život jen v reálném světě, který mi pocit štěstí nepřinášel!

Zůstala jsem sama. Sama mezi čtyřmi stěnami. Nejdřív jsem si psala s přáteli. Čím víc ubíhal čas, tím víc jsem si uvědomovala, že moji přátelé z „párty life“ života nejsou skuteční přátelé. A že si s nimi ani vlastně nemám moc co říci. Zůstali mi jen dva spolužáci ze třídy.

Vždycky jsem si myslela, že slavní spisovatelé jezdí na osamělá místa, aby je neotravovali fanoušci, nebo pro inspiraci do krásných míst. Ale já nebyla slavný spisovatel. Zůstala jsem sama se sebou. Sama mezi prázdnými zdmi. Sama s prázdným životem. Jak se může život tak obrátit? Z okamžiku, kdy si myslíte, že máte všechno a žijete si. Ale často je to jen iluze. Alkoholem vyvolaný chvilkový pocit štěstí, protože si ho neumíte vytvořit sami. Jak dokážeme sami sebe ničit, aniž bychom si to uvědomovali. A když nezbude nic, jen realita, jen čistá realita, víte jedno – že sami před sebou nikdy neutečete. Můžete to udělat, ale mezi čtyřmi stěnami pravděpodobně nevydržíte, nebo se zblázníte. Jiná cesta, než přestat utíkat, není. A jít sám, sama do sebe. Co vám zbude, když vám vezmou všechno? Možnost být s přáteli, možnost pít, možnost jakéhokoliv útěku, nebo navození si pocitu chvilkového štěstí, a to nemluvím o nemožnosti vídat se s někým, s kým chodíte. Nemožnosti být ve vztahu. Ale v jakém? Kolik vztahů ale máme a když zůstanou jen realitou, tak jsou prázdné. Nebo jsou jen útekem před sebou samým? Teď to už nešlo. Utíkat před realitou, kterou jsem si sama vytvořila. Před prázdným životem. Musí existovat něco, co dá člověku smysl, co dá člověku sílu bojovat, něco, pro co člověk rád vstává ráno z postele. Co je to, co dává člověku pocit štěstí? Nezávisle na druhých, na věcech. Co je to, to jeho? Ta jediná věc, která je jeho součástí? Ta jediná věc, která v jeho mysli rozhoduje o jeho přežití?

Snažila jsem si vzpomenout na dětství, na okamžiky, kdy jsem byla šťastná. Šťastná sama se sebou, neřešila jsem čas, ani že se potřebuji najíst. Byl to jen idealismus dětství? Neměla jsem bůhví jak šťastné dětství. To nemohlo být ono. A pak se mi vybavila vzpomínka. Jak jsem jako dítě dokázala čmárat, hodiny a hodiny, na papíry. Vlnovky.

Neuměla jsem psát. A pak se mi začal promítat celý život, jako film. Když jste zavření mezi čtyřmi stěnami, sami se sebou, je to jediný film, který se vám bude promítat v hlavě. Protože přemýšlíte. O své existenci. O životě. Jaký má smysl. Jak může být krátký. Jak se může obrátit vzhůru nohama, a vy nevíte, co bude zítra. Jaký bude váš život. Kam vás to zavede.

Druhého dne ráno jsem vstala. Chyběli mi lidi. Moji dva kamarádi. Spolužáci. A tak jsem začala psát. Příběh, ve kterém jsem byla s lidmi, na kterých mi záleželo. Chvillemi jsem měla pocit, jako by to byl příběh, který se mi už stal, ale jediné tak v minulém životě. Psaní vám dává spoustu možností. Cestovat v čase, cestovat v prostoru, být kde chcete a s kým chcete. Zachránila mi život iluze? Příběh, který jsem žila? Ne, zachránila jsem život sama sobě tím, že jsem našla to, díky čemu jsem šťastná. Potřebovala jsem energii. Chtěla jsem zažít pocit štěstí, bez navození si ho alkoholem, nebo vztahy. Cítila jsem, jak má mysl sílí.

Začala jsem si představovat, jaké by to bylo, kdyby se tento můj příběh zfilmoval. Poslala jsem ho do jedné nadace, která dávala finance na film. Neměla jsem co ztratit. Mohla jsem jen získat. A získala. I když jen zpětnou vazbu, proč by byl film z historie finančně náročný. Začala jsem se v oblasti tvůrčího psaní a scenáristiky vzdělávat. Alespoň v rámci samostudia díky učebnicím. Čím víc jsem psala a žila svůj sen, tím víc jsem byla vnímavější k okolí. A tím víc mě začal zajímat seberozvoj i v jiných oblastech. Nechávala jsem si domů nosit knihy z knihovny. Většinou to byly knihy o astrologii, o minulých životech, o práci s vědomím a podvědomím. Čím víc

jsem četla, tím více jsem chápala. Čím více jsem psala, tím více jsem žila. Žila svůj sen.

Ano, vrátila jsem se ke svému snu. Nebylo hrozné zůstat sama mezi čtyřmi stěnami. Byla to jen lekce. Návrat k sobě samé. Hrozné bylo nevědět, co je ten můj sen. Hrozné bylo nežít svůj sen.

Když jsem se vrátila mezi lidi, nebyla jsem stejná. Můj sen mi dal víru v sebe. Víru v to, že zvládnou jakoukoliv překážku. Dal mi sílu. A věděla jsem, že už se svého snu nikdy nevzdám! Věděla jsem, že mě můj sen povede. Začala jsem si zase představovat, jak píše knihy, jak je vydávám, jak se můj scénář realizuje a můj příběh je na plátnech kin. Usínala jsem šťastná, vyrovnaná a uměla jsem lépe vnímat druhé lidi a podporovat je v jejich snu.

„Kdo se budete hlásit dále na maturitní obor?“ zeptala se nás naše profesorka matematiky.

Blížil se konec mého studia na učebním oboru. Mohli jsme se přihlásit k dalšímu studiu a mít maturitu. Knihy už jsem četla každý víkend. Vyměnila jsem je za „párty life“ život. I můj sloh se psaním zlepšil. Dvě mé slohové práce byly dokonce vybrány do ročenky, jako jedny z nejlepších ze školy. Na matematiku jsem ale musela mít doučování. Ta mi nikdy nešla. Za to jsem si splnila další ze svých snů, který jsem měla už od dětství. Neměla jsem ráda němčinu. Požádala jsem o rozdílové zkoušky. Celé léto jsem se učila sama angličtinu a v září zkoušky zvládla. Začala jsem si dokonce psát dopisy s jedním Angličanem.

Studovat maturitní obor byl pro mě ale velký sen. Dostat se na něj ale znamenalo nejen zvládnout zkoušky z češtiny a matematiky, ale

také ze základů společenských věd. Dějepis jsme na učilišti neměli a mé základy ze základní školy, kdy jsme jen vypisovali z učebnice tučně tištěné věty, měly ten výsledek, že jsem o historii neměla ani páru. A když jsem si připočetla znalost dat, která mi šla ještě hůře než matematika, výhled se zdál být jasný. Alespoň v ten okamžik pro mě.

Jeden spolužák se přihlásil.

„Jirka. Dobře. Myslím si, že jsou ve třídě dva lidé, kteří na to mají. Jirka a slečna.....“

Slyšela jsem své jméno?

Všichni se na mě otočili.

Slyšela!

Ale nevěděla, co říci.

Zazvonilo na přestávku. Šla jsem k prodejnímu automatu v přízemí školy.

„Ahoj!“ pozdravila mě kamarádka Petra z vyššího ročníku a vybrala si svoji bagetu z automatu.

„Ahoj!“ odpověděla jsem, hodila dvacetikorunu do automatu a vybrala si Coca-Colu.

„Ty vlastně letos končíš, že?“ otočila se za mnou, když odcházela.

„Jo,“ odpověděla jsem. Pití vypadlo do spodní části automatu.

„A jdeš dál?“ zeptala se.

„Já...“ váhala jsem a pak řekla narovinu, „nedala bych přijímačky. Ze základy jsem se nedostala. Měla jsem z češtiny za 5. Měla jsem tam hodně chyb.“

„Vím, kdy jsi nastupovala. Na to nehraj! Dost se to tehdy řešilo. V prvním kole totiž opravovala diktáty profesorka Filipovská, dává za

3 chyby 5, takže měli za 5 skoro všichni, skoro nikdo neprošel, asi kromě dvou lidí. Proto v druhém kole opravovala diktáty Prokešová a prošli skoro všichni,“ odpověděla mi kamarádka Petra a vydala se po schodišti cestou nahoru.

Zůstala jsem tam stát jak zkamenělá.

Jak může rozhodnutí jednoho člověka změnit váš život! Jak může názor jednoho člověka ovlivnit váš život! A jak může názor jednoho člověka, který ve vás věří, ovlivnit váš budoucí život? Nejdůležitější ale je, jak dokáže názor jednoho člověka ovlivnit vaši mysl, pokud to vy sami dovolíte! A to je cesta k sobě! Ke svému snu! K tomu, v co vy věříte!

Od té doby jsem trávila volný čas ve všech historických obdobích. Od pravěku, přes středověk, renesanci až po novověk. A vyplňovala jsem si diktáty. Znovu a znovu.

Vždycky jsem snila o tom, že budu studovat na maturitním oboru, budu mít hodiny literatury, budu psát.

A to se mi vyplnilo. Příjímací zkoušky jsem zvládla. A nejenom to. Měli jsme profesorku češtiny, která nám předčítala z literárních děl, rozebírali jsme je a poslední rok před maturitou jsme psali každý týden slohovou práci! Žila jsem svůj sen o vysněné škole. Nikdy jsem nevěděla, jak toho dosáhnu, ale podvědomě jsem tomu nikdy nepřestala věřit. Nehledě na překážky!